

нищо друго не мислеше, освенъ да бѣга и да се крие.

Една сутринъ отиде да търси вода далечъ отъ скривалището и видѣ ненадейно предъ себе си единъ ездачъ. Хукна да бѣга къмъ дупката [на четири крака, както тичатъ животнитѣ, — той бѣ придобилъ този навикъ отъ съвмѣстния животъ съ язовеца. Високата трева го закриваше, но дупката е на голъ баиръ и ездачътъ видѣ, какъ влѣзе вжтре едно бѣло сжщество, което сигурно не е язовецъ. Ездачътъ бавно отиде до дупката и тамъ спрѣ да чака.

Следъ нѣколко минути отъ дупката се показва бѣлото сжщество. Това бѣ дете, което ходѣше на четири крака. Младиятъ ездачъ скочи отъ коня и тръгна къмъ момчето, но то се скри много навжтре въ подземиято, — на едно мѣсто, до което ездачътъ не можеше да се пхне, а и на повикването му да излѣзе то не даде отговоръ. Човѣкътъ разбра, че това момче е изчезналиятъ Хари Сервисъ.

— „Хари! Хари!... Не ме ли познавашъ вече? Азъ съмъ твоятъ братовчедъ Жакъ!“, — извика младежътъ ласкаво къмъ дупката. — „Хари! Нима не искашъ да излѣзешъ и да те заведе при майка ти? Ела, Хари! Излѣзъ и вижъ, че ти нося медъ и бонбони!“

Това не действува. Детето сумтѣше и рѣмжеше като диво животно и се оттегли още по-навжтре въ подземиято, въ едно тѣсно мѣсто, дето се залости и не можеше да мрѣдне.

Жакъ извади ножа си и почна да копае. Дупката стана доста широка и той можа да се пхне. Сполучи да хване детето за ржката и го измъкна навънъ. То крещѣше, дърпаше си и ска-